

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 94/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených v čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov sp. zn. ÚVTOS a ÚVV-7-9/24-2015 z 19. júna 2015 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 Gn 80/17/1000 a jej prípisom z 19. mája 2017 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] odmieta.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práv zaručených v čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Leopoldov (ďalej len „ústav“) sp. zn. ÚVTOS a ÚVV-7-9/24-2015 z 19. júna 2015 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 Gn 80/17/1000 a jej prípisom z 19. mája 2017.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako odsúdený vykonávajúci trest odňatia slobody v ústave bol rozhodnutím riaditeľa ústavu sp. zn. ÚVTOS a ÚVV-7-9/24-2015 z 19. júna 2015 umiestnený do oddielu s bezpečnostným režimom, a to až do 15. júla 2016, keď bol premiestnený do iného ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

3. Sťažovateľ považuje rozhodnutie riaditeľa ústavu z 19. júna 2015 za neodôvodnené a ako uvádza *„napadol“* ho *„správnu žalobou na Krajskom súde v Bratislave, ktorý uznesením sp. zn. I S 104/2016-33 zo dňa 1. 8. 2016 vec postúpil Krajskému súdu v Trnave, ktorý doposiaľ vo veci neučinil žiadny úkon - vzhľadom na prax správnych súdov odmietavajúcu preskúmavanie rozhodnutí ÚVTOS, a to aj v prípade, keď sa dotýkajú základných práv a slobôd odsúdených, sťažovateľ očakáva zastavenie konania“*.

4. Tvrdí, že je v oddiele s bezpečnostným režimom držaný formálne z preventívno-bezpečnostných dôvodov, ktoré však nie sú špecifikované.

5. Nezákonnosť rozhodnutia riaditeľa ústavu z 19. júna 2015 sťažovateľ namietal aj podnetom z 20. januára 2017, ktorý prokurátor generálnej prokuratúry vybavil upovedomením č. k. IV/2 Gn 32/17/1000-6 z 24. marca 2017, a to *„formalistickým konštatovaním, že nebolo zistené porušenie zákona, a ako nedôvodný bol odložený“*.

6. Opakovaný podnet sťažovateľa z 31. marca 2017 generálna prokuratúra vybavila upovedomením č. k. IV/2 Gn 80/17/1000-7 z 19. mája 2017, v ktorom *„len“* poukázala *„na návrh preventívno-bezpečnostnej služby na sťažovateľove umiestnenie v OBR, ktorý tendenčne deformoval (vypustil časť, že podľa psychologického vyšetrenia údajne možno o sťažovateľovi uvažovať ako o výrazne dominantnej osobnosti s tendenciou riadiť*

a manipulovať svoje okolie - teda nie, že by sťažovateľ bol podľa tohto vyšetrenia nebezpečný pre iné osoby, ako nepravdivo uvádza odporca v 2. rade (generálna prokuratúra, pozn.) a ako nedôvodný bol odložený“.

7. Podľa presvedčenia sťažovateľa „Generálna prokuratúra sa v rámci konania o opakovanom podnete sťažovateľa s jeho obsahom a právne relevantnou argumentáciou absolútne nijakým spôsobom nevysporiadala.“.

8. Sťažovateľ tvrdí, že „Bez ohľadu na absenciu objektívneho základu uvedenej špekulácie (arg. možno o menovanom uvažovať ako o výrazne dominantnej osobnosti, s tendenciou riadiť a manipulovať svoje okolie) treba upozorniť na fakt, že dominantná osobnosť eo ipso neznamena nebezpečná osobnosť a akékoľvek navodzovanie konotácií asociálnosti takýchto osobností je vyložene alarmujúce a neprípustné.

Hypotézu, že o sťažovateľovi možno uvažovať ako o dominantnej osobnosti s tendenciou (smerovaním, usilovaním — opäť bez bližšieho vysvetlenia) riadiť a manipulovať svoje okolie, nie je možné preskúmať vo vzťahu k otázke odporovania účelu výkonu trestu, nezrejmuje podsúvanú protispoločenskú, a už vôbec nie potrebu držania v osobitnom režime výkonu trestu.“.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa nebyť podrobovaný ponižujúcemu zaobchádzaniu, na zákonné zbavenie osobnej slobody, na súkromie, na spravodlivý proces vo verejnej správe a na inú právnu ochranu podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. a), a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2, a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, rozhodnutím Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Leopoldove sp. zn. ÚVTOS a ÚVV-7-9/24-2015 zo dňa 19. 6. 2015, ktorým bol umiestnený do oddielu s bezpečnostným režimom, porušené boli.

2. Základné právo sťažovateľa nebyť podrobovaný ponižujúcemu zaobchádzaniu, na zákonné zbavenie osobnej slobody, na súkromie, na spravodlivý proces vo verejnej správe a na inú právnu ochranu podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. a), a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2. a čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v konaní Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o opakovanom podnete sp. zn. IV/2 Gn 80/17/1000, porušené boli.

3. Rozhodnutie Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Leopoldove, sp. zn. ÚVTOS a ÚVV-7-9/24-2015 zo dňa 19. 6. 2015, sa zrušuje.

4. List Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. IV/2 Gn 80/17/1000-7 zo dňa 19. 5. 2017, sa zrušuje a vec sa vracia Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

5. Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky sa zakazuje pokračovať v porušovaní označených základných práv sťažovateľa.

6. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 1 500 EUR, ktoré mu je Ústav na výkon trestu odňatia slobody v Leopoldove povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

7. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 4 000 EUR, ktoré mu je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky povinná vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

10. Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní vedenom ústavným súdom z dôvodu jeho zlej finančnej situácie.

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd

vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom...

13. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

14. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

15. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

17. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv zaručených v čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru rozhodnutím ústavu sp. zn. ÚVTOS a ÚVV-7-9/24-2015 z 19. júna 2015 a postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 Gn 80/17/1000 a jej prípisom z 19. mája 2017, ku ktorému malo dôjsť tým, že sťažovateľ bol v rámci výkonu trestu odňatia slobody umiestnený do oddielu s bezpečnostným režimom bez toho, aby dôvody, pre ktoré ústav takto postupoval boli špecifikované a rovnako samotné rozhodnutie o tomto umiestnení nebolo odôvodnené.

18. Podľa čl. 16 ods. 1 ústavy nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia je zaručená. Obmedzená môže byť len v prípadoch ustanovených zákonom.

19. Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

20. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

21. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

22. Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

23. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;...

24. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

25. Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom rozhodnutím ústavu sp. zn. ÚVTOS a ÚVV-7-9/24-2015 z 19. júna 2015

26. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

27. Jedným zo základných pojmových znakov sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, resp. podľa § 49 zákona o ústavnom súde ako prostriedku ochrany ústavou (alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou) zaručených základných práv alebo slobôd je zásada subsidiarity. Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, I. ÚS 320/2011).

28. Z konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy teda vyplýva, že ústavnému súde prislúcha právomoc zaoberať sa porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takému právu neposkytuje účinnú ochranu (I. ÚS 78/99).

29. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zisťoval, či sťažovateľ mal k dispozícii právny prostriedok, ktorý by mu zákon účinne poskytoval na ochranu jeho základných práv.

30. Podľa § 96 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu“) dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave vykonáva prokurátor podľa osobitného predpisu.

31. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) prokurátor dozerá na to, aby

a) v celách policajného zaistenia, v zariadeniach, v ktorých sa vykonáva väzba, trest odňatia slobody, ochranné liečenie, ochranná výchova alebo detencia,...

boli držané alebo umiestnené osoby len na základe rozhodnutia súdu alebo iného oprávneného štátneho orgánu a aby sa v týchto miestach dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy.

32. Podľa § 31 ods. 1 zákona o prokuratúre prokurátor vykonáva svoju pôsobnosť v rozsahu ustanovenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

33. Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie podanie, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti.

34. Podľa § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor alebo ním určený prokurátor.

35. Ústavný súd opakovane vo svojej judikatúre zdôraznil, že podnet, ako aj opakovaný podnet podľa príslušných ustanovení zákona o prokuratúre považuje za účinný prostriedok ochrany základných práv (m. m. IV. ÚS 330/04, I. ÚS 186/05). Podnet, ako aj

opakovaný podnet totiž zakladá povinnosť prokurátora a následne nadriadeného prokurátora sa ním zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi.

36. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že k preskúmaniu zákonnosti umiestnenia sťažovateľa do oddielu s bezpečnostným režimom došlo predovšetkým Krajskou prokuratúrou v Trnava (ďalej len „krajská prokuratúra“) v rámci previerky stavu zachovávanía zákonnosti vo výkone trestu odňatia slobody, ktorú vykonal 21. júla 2015 príslušný poverený dozorový prokurátor v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Kn 6/15/2200, a to s negatívnym výsledkom. Rovnako sťažovateľ podal proti napadnutému rozhodnutiu riaditeľa ústavu z 19. júna 2015 generálnej prokuratúre podnet z 20. januára 2017, ktorý generálna prokuratúra vybavila upovedomením č. k. IV/2 Gn 32/17/1000-6 z 24. marca 2017, ako aj opakovaný podnet z 31. marca 2017, na ktorý reagovala prípisom č. k. IV/2 Gn 80/17/1000-7 z 19. mája 2017.

37. Aplikujúc princíp subsidiarity na prerokúvanú vec sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nemá právomoc preskúmať rozhodnutie ústavu sp. zn. ÚVTOS a ÚVV-7-9/24-2015 z 19. júna 2015, keďže jeho preskúmanie podliehalo prieskumnej právomoci krajskej prokuratúry a prokurátora generálnej prokuratúry na základe podnetu a takisto následne bola oprávnená a povinná tak urobiť aj generálna prokuratúra na základe opakovaného podnetu a v prípade zistenia zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa postupom a rozhodnutím riaditeľa ústavu týmto poskytnúť primeranú ochranu. Z toho dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť, a to s prihliadnutím na § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom postupom generálnej prokuratúry sp. zn. IV/2 Gn 80/17/1000 a jej prípisom z 19. mája 2017

38. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať

všeobecné súdy, resp. iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

39. Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhovelí (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samu osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

40. Zákonnou a ústavnou povinnosťou generálnej prokuratúry bolo na opakovaný podnet sťažovateľa riadne reagovať a zistiť, či postupom a upovedomením prokurátora generálnej prokuratúry (pri vybavovaní podnetu) a rozhodnutím ústavu (o umiestnení sťažovateľa do oddielu s bezpečnostným režimom) boli dodržané ustanovenia relevantnej právnej normy.

41. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pristúpil k preskúmaniu prípisu generálnej prokuratúry č. k. IV/2 Gn 80/17/1000-7 z 19. mája 2017, v ktorom okrem iného uviedla:

«Z obsahu Vášho opakovaného podnetu a súvisiacich spisových materiálov GP SR sp. zn. IV/2 Gn 32/17/1000 a Krajskej prokuratúry Trnava... sp. zn. 3 Kn 25/17/2200 som

zistil, že do oddielu s bezpečnostným režimom ste boli umiestnený na základe rozhodnutia riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov... sp. zn. ÚVTOS a ÚVV-7-9/24-2015 zo dňa 19. 06. 2015 s poukazom na ustanovenie § 81 ods. 2 písm. a) zákona č.475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody v platnom znení a § 89 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č.368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody v platnom znení, a to z preventívne - bezpečnostných dôvodov. Tomuto rozhodnutiu predchádzal riadne odôvodnený návrh preventívno - bezpečnostnej služby uvedeného ústavu z 19. 06. 2015, ktorý poukazoval najmä na skutočnosť, že ste boli dodaný do ústavu na ďalší výkon trestu z Väznice Valdice z Českej republiky, kde ste boli ako veľmi nebezpečný odsúdený umiestnený do ubytovne oddelenia so zosilneným stavebno - technickým zabezpečením, lebo u Vás bolo možné dôvodne predpokladať, že by ste mohli ohroziť bezpečnosť iných osôb, s prihliadnutím na výsledky psychologického vyšetrenia, ako aj odporúčacie vyjadrenie príslušnej komisie na prerokovanie návrhu Vášho umiestnenia do oddielu z toho istého dňa.

Zákonnosť a dôvodnosť Vášho umiestnenia do oddielu s bezpečnostným režimom v ústave v Leopoldove bola predmetom previerky stavu zachovávaní zákonnosti vo výkone trestu odňatia slobody, ktorú v uvedenom ústave vykonal dňa 21. 07. 2015 príslušný poverený dozorový prokurátor KP Trnava. Príslušný protokol KP Trnava sp. zn. 3 Kn 6/15/2200 - 15 z 21. 07. 2015 obsahuje konštatovanie prokurátora o zákonnosti a dôvodnosti Vášho umiestnenia do oddielu s bezpečnostným režimom.

Dňa 26. 01. 2017 bolo na GP SR doručené Vaše podanie s vecným označením „Podnet na preskúmanie zákonnosti postupu Krajskej prokuratúry Trnava v súvislosti s rozhodnutím ÚVTOS a ÚVV Leopoldov o mojom umiestnení do oddielu s bezpečnostným režimom zo dňa 19. 6. 2015“ s dátumom 20. 01. 2017, ktoré bolo po obsahovej stránke vyhodnotené ako podnet podľa § 31 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov. Prokurátor trestného odboru GP SR po preskúmaní príslušného spisového materiálu v postupe prokurátora KP Trnava a ústavu v Leopoldove nezistil žiadne porušenie zákona alebo iného všeobecne záväzného právneho predpisu, na ktoré by bolo potrebné reagovať prokurátorským opatrením a preto Váš podnet z 20. 01. 2017 ako nedôvodný odložil, o čom ste boli vyzumený písomnosťou sp. zn. IV/2 Gn 32/17/1000 - 6 dňa 24. 03. 2017.

Po komplexnom preskúmaní Vášho opakovaného podnetu, oboznámením sa s príslušnou právnou úpravou a súvisiacimi spisovými materiálmi konštatujem, že Váš opakovaný podnet neobsahuje žiadne nové, právne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu prijatia akýchkoľvek opatrení zo stupňa GP SR.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti Vás upovedomujem, že Váš opakovaný podnet z 31. 03. 2017 - podanie s vecným označením „Podnet na preskúmanie postupu prokurátora GP SR vo veci sp. zn. IV/2 Gn 32/17/1000 (opakovaný podnet v súvislosti s podnetom zo dňa 20. 01. 2017)“ ako nedôvodný odkladám, nakoľko neboli v postupe prokurátora trestného odboru GP SR povereného výkonom dozoru nad zachovávaním zákonnosti v miestach výkonu trestu odňatia slobody, ako ani v postupe prokurátora KP v Trnave vykonávajúceho dozor nad zachovávaním zákonnosti nad výkonom trestu odňatia slobody v Ústave v Leopoldove, zistené porušenia zákona, na ktoré by bolo potrebné, alebo možné reagovať prijatím prokurátorského opatrenia.»

42. V nadväznosti na námietky sťažovateľa ústavný súd v súlade so svoju ustálenou judikatúrou v prvom rade konštatuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory iných orgánov verejnej moci, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či náležite zistili skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo svojich zistení vyvodili. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

43. Z príloh sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol umiestnený v ústave v rámci výkonu trestu odňatia slobody do oddielu s bezpečnostným režimom v zmysle ustanovení § 81 ods. 2 písm. a) zákona o výkone trestu a § 89 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody v znení neskorších predpisov (ďalej len „poriadok výkonu trestu“).

44. Podľa § 81 ods. 2 písm. a) zákona o výkone trestu do oddielu s bezpečnostným režimom možno umiestniť odsúdeného za obzvlášť závažný zločin, ktorý vykonal ako člen

organizovanej, zločineckej alebo teroristickej skupiny, a z preventívno-bezpečnostných dôvodov...

45. Podľa § 89 ods. 3 poriadku výkonu trestu o umiestnení odsúdeného do oddielu s bezpečnostným režimom alebo zrušení umiestnenia môže rozhodnúť riaditeľ ústavu na návrh pedagóga alebo úseku preventívno-bezpečnostnej služby a po predchádzajúcom prerokovaní v komisii.

46. Ako vyplýva z citovanej časti odôvodnenia napadnutého prípisu generálnej prokuratúry z 19. mája 2017, zákonnosť a dôvodnosť umiestnenia sťažovateľa do oddielu s bezpečnostným režimom v ústave bola predmetom previerky stavu zachovávania zákonnosti vo výkone trestu odňatia slobody, ktorú vykonal 21. júla 2015 príslušný poverený dozorový prokurátor krajskej prokuratúry, z ktorej vyplynulo (protokol sp. zn. 3 Kn 6/15/2200-15 z 21. júla 2015) konštatovanie o zákonnosti a dôvodnosti rozhodnutia o umiestnení sťažovateľa do oddielu s bezpečnostným režimom. S výsledkami tejto previerky sa generálna prokuratúra v ostatnom prípise stotožnila, a teda z hľadiska dodržania požiadaviek zákonnosti preskúvaného rozhodnutia ústavu akceptovala skutkový stav tak, ako ho zistil aj poverený dozorový prokurátor krajskej prokuratúry, a jeho zistenia považovala za dostatočné pre vyhodnotenie rozhodnutia riaditeľa ústavu z 19. júna 2015 ako zákonného. Zopakovala, aké skutkové okolnosti boli podkladom pre inkriminované rozhodnutie riaditeľa ústavu, teda riadne odôvodnený návrh preventívno-bezpečnostnej služby ústavu a v ňom uvedené konkrétne okolnosti týkajúce sa osoby sťažovateľa.

47. Ústavný súd je po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa a namietaného prípisu generálnej prokuratúry z 19. mája 2017 s prihliadnutím na príslušné ustanovenia relevantných právnych predpisov toho názoru, že generálna prokuratúra sa opakovaným podnetom sťažovateľa v napadnutom konaní náležite zaoberala a o spôsobe preskúmania ho riadne vyrozumela. Postupovala tak pri vybavovaní jeho ďalšieho opakovaného podnetu ústavne konformným spôsobom, keď ho vybavila namietaným prípisom. Prípis generálnej prokuratúry považuje ústavný súd za zákonný a dostatočne odôvodnený.

48. Závery prijaté generálnou prokuratúrou sú pritom opreté o konkrétne ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ktoré sa na vec sťažovateľa vzťahovali a z ktorých jasne a zreteľne vyplýva, že riaditeľ ústavu tak, ako vo veci sťažovateľa postupoval a rozhodol, postupovať a rozhodnúť mohol. Nekonal teda v rozpore so znením, zmyslom, ale ani účelom citovaných ustanovení zákona o výkone trestu a ani poriadku výkonu trestu. Preto generálna prokuratúra, ak aprobovala napadnuté rozhodnutie riaditeľa ústavu za súčasnej primeranej reakcie na relevantné otázky predostreté sťažovateľom v podnete a opakovanom podnete, dala ochrane základnému právu sťažovateľa na inú právnu ochranu zadosť. A pokiaľ argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotila v súlade s jeho predstavou, nie je to relevantný dôvod na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

49. Postup generálnej prokuratúry tak nemožno považovať za neodôvodnený ani za svojvoľný. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd zastáva názor, že generálna prokuratúra opakovaný podnet sťažovateľa vybavila ústavne akceptovateľným spôsobom, keď ho z dôvodu nezistenia nezákonného postupu a rozhodnutia ústavu ako nedôvodný odložila. V takom prípade ústavný súd nie je povolaný zasahovať do autonómneho rozhodovania a konania generálnej prokuratúry.

50. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené len dodáva, že na odôvodnenie napadnutého prípisu generálnej prokuratúry nemožno klávať rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu (resp. judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva) kladené na odôvodnenia právoplatných súdnych rozhodnutí (m. m. IV. ÚS 534/2012).

51. Na základe uvedeného a rešpektujúc zároveň limity oprávnenia ústavného súdu zasahovať do činnosti orgánov prokuratúry dospel ústavný súd k záveru, že postup generálnej prokuratúry v okolnostiach danej veci nesignalizuje, že by napadnutým upovedomením (prípisom) č. k. IV/2 Gn 80/17/1000-7 z 19. mája 2017 došlo k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy takým spôsobom, aby to vyžadovalo zásah ústavného súdu vyslovením jeho porušenia. Ústavný súd preto sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

52. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o porušení jemu garantovaných základných práv podľa v čl. 16 ods. 1 a 2 a čl. 19 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, t. j. od porušenia týmto ustanovením zakotvených ústavnoprávnych princípov. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť v takomto prípade ani k porušeniu ostatných sťažovateľom označených práv podľa ústavy a dohovoru. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

53. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v návrhu na rozhodnutie vrátane jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom. Zjavná neopodstatnenosť podanej sťažnosti ako nedostatok podmienky jej prijateľnosti na ďalšie konanie je vzhľadom na podstatu námietok sťažovateľa takej povahy, že by ju nebolo možné odstrániť ani potom, ak by ústavný súd ustanovil sťažovateľovi kvalifikovaného právneho zástupcu. Ustanovenie právneho zástupcu sťažovateľovi v posudzovanej veci by preto nebolo účelné a ani hospodárne.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2018